

ΑΝΩΤΑΤΟ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΚΥΠΡΟΥ
ΔΕΥΤΕΡΟΒΑΘΜΙΑ ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΙΑ

(Άρθρο 23(3)(β)(i) Ν. 33/64 – Μεταβατικές Διατάξεις)

**(Έφεση κατά απόφασης Διοικητικού Δικαστηρίου αρ.
130/2018)**

5 Μαρτίου, 2024

[ΛΙΑΤΣΟΣ Π., ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ, ΚΑΡΑΚΑΝΝΑ, Δ/ΣΤΕΣ]

ΝΕΟΚΛΗΣ ΛΥΣΑΝΔΡΟΥ

Εφεσεύοντα/Αιτητής

v.

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΚΕΦΑΛΑΙΑΓΟΡΑΣ

Εφεσίβλητη / Καθ' ης η Αίτηση

.....

Κ. Μελάς, για Μαρκίδης Μαρκίδης & Σία Δ.Ε.Π.Ε., για τον Εφεσεύοντα

*Ρ. Πασιουρτίδη (κα) μαζί με Φ. Χριστοφίδη, για Άντης Τριανταφυλλίδης
& Υιοί Δ.Ε.Π.Ε., για την Εφεσίβλητη*

.....

Α. ΛΙΑΤΣΟΣ, Π: Η ομόφωνη απόφαση του Δικαστηρίου θα δοθεί
από τη Δ. Σωκράτους, Δ.

Α Π Ο Φ Α Σ Η

Δ. ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ, Δ.: Η Εφεσίβλητη αποτελεί νομικό πρόσωπο δημοσίου δικαίου, το οποίο ιδρύθηκε δυνάμει του **περί Επιτροπής Κεφαλαιαγοράς Κύπρου (Σύσταση και Αρμοδιότητα) Νόμου του 2001, Ν.64(Ι)/2001**, ο οποίος καταργήθηκε από τον **περί Επιτροπής Κεφαλαιαγοράς Κύπρου Νόμο του 2009, Ν.73(Ι)/2009** (ο Νόμος).

Σε συνεδρία της, ημερομηνίας 29 Οκτωβρίου, 2012, η Εφεσίβλητη αποφάσισε, δυνάμει της εξουσίας που της παρέχεται από το Άρθρο 36 του Νόμου, να διορίσει συγκεκριμένα πρόσωπα ως ερευνώντες λειτουργούς, με σκοπό τη διεξαγωγή έρευνας κατά της εταιρείας Marfin Popular Bank Public Co. Ltd (η Marfin), αναφορικά με τα ομόλογα του Ελληνικού Δημοσίου.

Οι ερευνώντες λειτουργοί ετοίμασαν πόρισμα, ως τους ανατέθηκε, το οποίο υπέβαλαν στην Εφεσίβλητη, στις 4 Ιουνίου, 2013. Μετά από μελέτη του ανωτέρω πορίσματος, η Εφεσίβλητη αποφάσισε να καλέσει, μεταξύ άλλων, τον Εφεσείοντα για να δώσει γραπτές

παραστάσεις για ενδεχόμενες παραβάσεις του **άρθρου 40(1) του περί των Προϋποθέσεων Διαφάνειας (Κινητές Αξίες προς Διαπραγμάτευση σε Ρυθμιζόμενη Αγορά) Νόμου του 2007, Ν.190(Ι)/2007**, αναφορικά με (α) δήλωση, η οποία περιλαμβανόταν στην εξαμηνιαία οικονομική έκθεση της Marfin για την περίοδο που έληξε στις 30/6/2010 και (β) τη δήλωση, η οποία περιλαμβανόταν στην Ετήσια Οικονομική Έκθεση της «Marfin» για το έτος που έληξε στις 31 Οκτωβρίου, 2010.

Στην ίδια συνεδρία της, η Εφεσίβλητη, αποφάσισε να καλέσει σε παραστάσεις, για ενδεχόμενες παραβάσεις των **άρθρων 20(4) και 20(6)(β) του περί Δημόσιας Προσφοράς και Ενημερωτικού Δελτίου Νόμου του 2005, Ν.114(Ι)/2005**, τους Διοικητικούς Συμβούλους της Εταιρείας, οι οποίοι υπέγραψαν τα Ενημερωτικά Δελτία της Εταιρείας, ημερομηνίας 28/5/2010, 21/12/2010 και 19/5/2011, μεταξύ των οποίων περιλαμβανόταν και ο Εφeseίοντας. Επιπλέον, κάλεσαν τον Αιτητή σε παραστάσεις για το Ενημερωτικό Δελτίο του Ταμείου Προνοίας, ημερομηνίας 1 Σεπτεμβρίου, 2011, για ενδεχόμενη παράβαση του **άρθρου 20(3), 20(4) και 20(6)(β) του ως άνω Νόμου 114(Ι)/2005**.

Η Εφεσίβλητη κάλεσε τον Εφεσείοντα, με επιστολή της, ημερομηνίας 2 Αυγούστου, 2013, να υποβάλει, εντός εικοσιμίας εργάσιμων ημερών, τις παραστάσεις του, ο οποίος και ανταποκρίθηκε, με επιστολή του δικηγόρου του, ημερομηνίας 16 Σεπτεμβρίου, 2013.

Η Εφεσίβλητη, σε συνεδρίες της, ημερομηνίας 9 Δεκεμβρίου, 2013 και 24 Φεβρουαρίου, 2014, μελέτησε τα σημειώματα που υποβλήθηκαν από τους λειτουργούς της, τις κλήσεις προς τους ενδιαφερόμενους καθώς και τις παραστάσεις που αυτοί απέστειλαν, μεταξύ των οποίων και του Εφεσείοντα, και αποφάσισε να χορηγήσει χρόνο μέχρι τις 7 Μαρτίου, 2014, σε τρία τρίτα πρόσωπα, ώστε να υποβάλουν πρόσθετες γραπτές παραστάσεις.

Ακολούθησε συνεδρία, στις 21 Μαρτίου, 2014, κατά την οποία μελέτησαν τις εκθέσεις των λειτουργών, καθώς και τις παραστάσεις όλων των εμπλεκομένων μερών, η οποία συνεχίστηκε και περατώθηκε στις 28 Απριλίου, 2014. Κατ' εκείνη την ημέρα, η Εφεσίβλητη αποφάσισε ότι ο Εφεσείων προέβη σε παραβάσεις του άρθρου 40(1) του Ν. 190(Ι)/2007, καθότι προέβη στη δήλωση, η οποία αποτελεί μέρος της Εξαμηνιαίας Οικονομικής Έκθεσης της

Marfin για την περίοδο που έληξε 30 Ιουνίου, 2010 και στη δήλωση, η οποία αποτελεί μέρος της Ετήσιας Οικονομικής Έκθεσης της Marfin για το έτος που έληξε στις 31 Δεκεμβρίου, 2010, παρέχοντας παραπλανητικές πληροφορίες. Περαιτέρω, η Εφεσίβλητη αποφάσισε ότι ο Εφεσίων προέβη σε παραβάσεις του άρθρου 20(4) του Ν. 114(I)/2005, σε σχέση με τα Ενημερωτικά Δελτία, ημερομηνίας 28/5/2010, 21/12/2011 και 19/5/2011, καθώς και το Ενημερωτικό Δελτίο του Ταμείου Προνοίας, ημερομηνίας 1/9/2010.

Κατόπιν τούτου, επέβαλε στον Εφεσείοντα διοικητικό πρόστιμο, συνολικού ύψους €200.000 (διακόσιες χιλιάδες ευρώ) για τις ανωτέρω παραβάσεις. Ο Εφεσίων ενημερώθηκε για αυτή την απόφαση με επιστολή, ημερομηνίας 14 Ιουνίου, 2014 και, προς ακύρωση της, καταχώρησε την προσφυγή αρ. 1117/2014.

Πρωτοδίκως, προβλήθηκαν διάφοροι λόγοι ακύρωσης της επίδικης απόφασης. Ότι αποτελούσε προϊόν νομικής πλάνης και λανθασμένης εφαρμογής του **Ν. 190(I)/2007 και του Ν. 114(I)/2005** καθώς και παραβίαση της αρχής της φυσικής δικαιοσύνης, διότι δεν κλήθηκε να ακουστεί ο Εφεσίων. Προβλήθηκε, επίσης, ότι υπήρξε κακή συγκρότηση της Εφεσίβλητης

και ύπαρξη κωλύματος της να επιβάλει διοικητικό πρόστιμο, ότι η απόφαση ήταν παράνομη, παραβίαζε την αρχή της καλής πίστης καθώς και το Άρθρο 28 του Συντάγματος και την καθιερωμένη, από αυτό, αρχή της ισότητας, λόγω του ότι, για τις ίδιες παραβάσεις, στις οποίες προέβησαν και άλλα τρίτα πρόσωπα, επιβλήθηκε χαμηλότερο και/ή καθόλου πρόστιμο.

Το Διοικητικό Δικαστήριο, αφού εξέτασε τους ασκηθέντες λόγους, τους απέρριψε. Αντλήσε, για διαμόρφωση της κρίσης του, καθοδήγηση από την απόφαση στην **Αννίτα Φιλιππίδου ν. Επιτροπής Κεφαλαιαγοράς Κύπρου, αρ. Προσφυγής 975/2014, ημερομηνίας 13.1.2016**. (Σημειώνουμε ότι η εν λόγω πρωτόδικη απόφαση επικυρώθηκε, κατ' έφεση, στην απόφαση της Ολομέλειας στην **Αννίτα Φιλιππίδου ν. Επιτροπής Κεφαλαιαγοράς Κύπρου, Αναθεωρητική Έφεση αρ. 7/16, ημερομηνίας 10.5.2023**).

Η ανωτέρω απόφαση του Διοικητικού Δικαστηρίου αποτελεί το αντικείμενο της κρινόμενης Έφεσης, η οποία προσβαλλόταν με οκτώ συνολικά λόγους.

Κατά την ακροαματική διαδικασία, ο συνήγορος του Εφεσείοντα απέσυρε τέσσερις εξ αυτών, τους 5, 6, 7 και 8, οι οποίοι και απορρίφθηκαν. Από τους εναπομείναντες λόγους, οι δύο πρώτοι προσέβαλαν, ως εσφαλμένη, την κρίση του πρωτόδικου Δικαστηρίου, το οποίο αποδέχτηκε τη θέση της Εφεσίβητης πως τα **άρθρα 40(1) του Ν. 190(Ι)/2007 και Αρ. 20 του Ν. 114(Ι)/2005** δεν «*απαιτούν και προϋποθέτουν όπως η παράβαση οφείλεται σε υπαιτιότητα, εσκεμμένη παράλειψη ή αμέλεια του παραβαίνοντος*».

Κατά την ακροαματική διαδικασία, δηλώθηκε από τον συνήγορο του Εφεσείοντα πως περιορίζει το «*επίδικο ζήτημα στο μέτρο που αφορά το σφάλμα του πρωτόδικου Δικαστηρίου ότι δεν απαιτείτο από την Εφεσίβλητη να υπεισέλθει σε οποιονδήποτε έλεγχο για την ύπαρξη υπαιτιότητας ή αμέλειας εκ μέρους του παραβαίνοντος*». Επομένως, ανέφερε «.... δεν ζητούμε από το σεβαστό Δικαστήριο κρίση περί του αν υπήρξε ή όχι αμέλεια εκ μέρους του Εφεσείοντα ή υπαιτιότητα σε σχέση με το εν λόγω αδίκημα. Δηλαδή, σε σχέση με την ουσία των αδικημάτων. Δηλαδή, κατά πόσο έπρεπε αυτή να τύχει διερεύνησης πριν αποφασίσει η Αρχή». Όπως δε κατέληξε, «*Δεν αρνούμαι την ύπαρξη της υπαιτιότητας... Δεν ζητήσαμε από το πρωτόδικο Δικαστήριο*

να αναζητήσει κατά πόσο υπήρξε αμέλεια ή υπαιτιότητα. Αυτό το ζητήσαμε από το όργανο στο οποίο βρεθήκαμε ενώπιόν του».

Όπως γίνεται αντιληπτό από τις ανωτέρω δηλώσεις, με τους δύο πρώτους λόγους προβάλλεται πως η Εφεσίβλητη έπρεπε να αναζητήσει και να εξετάσει την τυχόν ύπαρξη αμέλειας εκ μέρους του Εφεσείου, παρά το γεγονός ότι δεν αμφισβητείται η υπαιτιότητα του. Καθόσον, όπως δήλωσε ο συνήγορος του, με την επικύρωση της θέσης της Εφεσίβλητης από το πρωτόδικο Δικαστήριο, τα κατέστησε αδικήματα αντικειμενικής ευθύνης. Αυτό δε, σύμφωνα πάντα με τους ισχυρισμούς του συνηγόρου του Εφεσείου, διαφοροποιεί την υπόθεση από τα γεγονότα της **Φιλιππίδου (ανωτέρω)**.

Θεωρούμε ότι υπάρχει μια αντιφατικότητα στις δηλώσεις του συνηγόρου, όπως αυτός «περιόρισε» τους λόγους έφεσης, αφού έγινε αποδεκτό εκ μέρους του ότι υπήρξε υπαιτιότητα του Εφεσείου, αναφορικά, πάντοτε, με τους συγκεκριμένους λόγους ακύρωσης. Με τους λόγους ακύρωσης 1 και 2, όπως καταγράφηκαν και όπως αναπτύχθηκαν πρωτοδικώς από τον συνήγορο του Εφεσείου, υποστηρίχθηκε πως τα συγκεκριμένα **άρθρα 40(1) του Ν.190(Ι)/2007 και 20 του Ν.116(Ι)/2005** απαιτούσαν απόδειξη

γνώσεως των ψευδών ή παραπλανητικών δηλώσεων. Θέση, την οποία, το πρωτόδικο Δικαστήριο, απέρριψε. Δεν υποστηρίχθηκε αυτό που τώρα προτάσσεται, ότι υπήρξε υπαιτιότητα, αλλά έπρεπε η Εφεσίβλητη να εξετάσει την ύπαρξη τυχόν αμέλειας. Παρά το ότι αυτή η διαφοροποίηση της θέσης δεν θα επέτρεπε την εξέταση των συγκεκριμένων λόγων έφεσης, ωστόσο, δεδομένης της μη διαφοροποίησης του λεκτικού των δύο πρώτων λόγων έφεσης, εξετάζεται αμέσως, κατωτέρω.

Δεν συμφωνούμε με τις θέσεις και επιχειρήματα του συνηγόρου του Εφεσείοντα. Η επίμαχη νομοθεσία έχει το ακόλουθο λεκτικό:

Το Άρθρο 40(1) του Ν. 190(Ι)/2007 προνοεί:

«40.-(1) Απαγορεύεται όπως οποιοδήποτε πρόσωπο, το οποίο προβαίνει σε ανακοίνωση ή δημοσιοποίηση ή κοινοποίηση ή υποβολή στοιχείων ή πληροφοριών, τις οποίες είναι υπόχρεος να ανακοινώνει, δημοσιοποιεί, κοινοποιεί ή υποβάλει δυνάμει του παρόντος Νόμου ή των δυνάμει αυτού εκδιδόμενων Οδηγιών, να παρέχει και/ή να επιβεβαιώνει

ψευδή ή παραπλανητικά στοιχεία ή πληροφορίες και/ή να αποκρύπτει στοιχεία και πληροφορίες.»

Το Άρθρο 20(4) του Ν.114(I)/2005 προνοεί:

«(4) Τα πρόσωπα που υπογράφουν το ενημερωτικό δελτίο κατά τα εδάφια (1), (2) και (3) ευθύνονται για την ακρίβεια, πληρότητα, σαφήνεια και επικαιρότητα του.»

Είναι αποδεκτό ότι ο Εφεσείων υπέγραψε τα Ενημερωτικά Δελτία και τις Οικονομικές Καταστάσεις της Marfin, υπό την ιδιότητα του αξιωματούχου της, ήτοι του Μη Εκτελεστικού Αντιπροέδρου της. Στις ίδιες πράξεις είχε προβεί και η Εφεσείουσα στην **Φιλιππίδου (ανωτέρω)**, διαπράττουσα τα ίδια ακριβώς αδικήματα, όπως και ο εδώ Εφεσείων, για τα οποία της είχε επιβληθεί διοικητικό πρόστιμο από την Εφεσίβλητη. Αφορούσε την Εταιρεία Marfin και είχε υπογράψει, υπό την ιδιότητα της Οικονομικής Διευθύντριας, την Εξαμηνιαία Οικονομική Έκθεση, που έληγε στις 30/6/2010, την Ετήσια Οικονομική Έκθεση για το έτος που έληξε στις 31/12/2010 και το Ενημερωτικό Δελτίο του Ταμείου Προνοίας, ημερομηνίας 1/9/2010. Όπως ακριβώς και ο Εφεσείων.

Κρίθηκε πρωτοδίκως και επικυρώθηκε κατ' έφεση, σε παρόμοιους ισχυρισμούς περί ύπαρξης πλάνης περί της ερμηνείας του Νόμου, πως αυτοί δεν μπορούν να ευσταθήσουν και πως:

«... περαιτέρω, ως προς τον ευρύτερο ισχυρισμό για πλάνη περί του Νόμο και τα πράγματα, η Εφεσείουσα ισχυρίζεται ότι η ιδιότητά της ως Οικονομική Διευθύντρια, λαυθασμένα οδήγησε στο συμπέρασμα ότι είχε την ευθύνη για την καταγραφή των κινδύνων στο ενημερωτικό δελτίο.

*Όπως ορθά υποδείχθηκε, πρωτοδίκως, η θέση αυτή αντικρούεται με το ίδιο περιεχόμενο του Νόμου (δηλαδή κυρίως του **Άρθρου 20(4) του Ν.114(Ι)/2005**). Βάσει των υποχρεώσεων που ανέλαβε, σαφώς η Εφεσείουσα, υπογράφοντας το Ενημερωτικό Δελτίο, όφειλε (τουλάχιστον) να το είχε μελετήσει και να γνώριζε το περιεχόμενό του πριν να το υπογράψει. Πράξη, η οποία δεν ήταν τυπική και ισοδυναμούσε με ανάληψη ευθύνης για το περιεχόμενό του.*

Η θεώρηση πως η ιδιότητα της Οικονομικής Διευθύντριας ομού με την υπογραφή του ενημερωτικού Δελτίου δεν θεμελιώνουν ευθύνη ως έχει στοιχειοθετηθεί ως απορρέουσα από τον Νόμο, με όλο τον σεβασμό, θα έθετε εκ ποδών τόσο το όλο σύστημα που ο Νόμος θέλησε να θεμελιώσει, ώστε ακριβώς να θωρακίζεται η ορθή πληροφόρηση, όσο και τα πραγματικά γεγονότα της υπόθεσης.

Ακριβώς, η επιδερμική – ας μας επιτραπεί ο όρος – τοποθέτηση υπογραφής από πρόσωπα που όφειλαν να γνωρίζουν για τους κινδύνους επένδυσης, οδήγησε – μεταξύ άλλων – σε μια άναρχη κατάσταση όπου πολλά δεινά έλαβαν χώρα.»

Στη συνεδρία της Εφεσίβλητης, κατά την οποία λήφθηκε η επίδικη πράξη (4.6.2014), διαβάζουμε, μεταξύ άλλων, για ό,τι αφορά τον Εφεσεϊόντα, αφού γίνεται εκτενής αναφορά στο συγκεκριμένο άρθρο 20(4) του Νόμου 114(I)/2005 και ανάλυση τους πως «.... ως πρόσωπα που υπέγραψαν το Ενημερωτικό Δελτίο αναφορικά με τη δημόσια προσφορά και εισαγωγή στο Χ.Α.Κ. και Χ.Α. μέχρι €..... μετατρέψιμων αξιογράφων ενισχυμένου κεφαλαίου ονομαστικής αξίας €1 το καθένα,

δεν διασφάλισαν την ακρίβεια, πληρότητα, σαφήνεια και επικαιρότητα του περιεχομένου του, ως είχαν ευθύνη.»

Αναφορικά δε με την παράβαση του **άρθρου 40(1) του Ν. 190(Ι)/2007**, τέθηκαν τα ακόλουθα:

«Λαμβάνοντας υπόψη τα πιο πάνω, τα Μέλη του Διοικητικού Συμβουλίου της Εταιρείας, τα οποία αναφέρονται ανωτέρω (μεταξύ αυτών ο Εφeseίων) και η Αννίτα Φιλιππίδου έχουν προβεί σε παράβαση του **άρθρου 40(1) του Ν. 190(Ι)/2007**, καθότι προέβησαν σε δήλωση, η οποία αποτελεί μέρος της Ετήσιας Οικονομικής Έκθεσης της Εταιρείας για το έτος που έληξε στις 31/12/2010, παρέχοντας παραπλανητικές πληροφορίες, αφού, με βάση την ανάλυση του Μέρους XII, πιο πάνω, στην Έκθεση Συμβούλων για τη Διαχείριση Κινδύνων, δεν γίνεται περιγραφή των κινδύνων από τα ΟΕΔ, δηλαδή δεν γνωστοποιήθηκε ότι τα ΟΕΔ, που στις 31/12/2010 είχαν λογιστική αξία €3.4 δις (σύνολο των ιδίων κεφαλαίων €3.6 δις στις 31/12/2010), αξιολογούνταν, από τις 27/4/2010, από τον Οίκο Αξιολόγησης Standard & Poor's σε BB+

(δηλαδή σε μη επενδυτική βαθμίδα «σκουπίδια») από τις 14.1.2011 από τον Οίκο Αξιολόγησης Fitch σε BB+ (δηλαδή σε μη επενδυτική βαθμίδα «σκουπίδια»).»

Παρόμοιες αναφορές υπάρχουν και για την παράβαση αναφορικά με το ενημερωτικό δελτίο του Ταμείου Προνοίας, ημερομηνίας 1/9/2010.

Όλες οι αναφορές, όπως ανωτέρω καταγράψαμε, γίνονταν με παραπομπή στο λεκτικό του νόμου και την υποχρέωση ευθύνης την οποία, τα εμπλεκόμενα μέρη, υπέχουν. Παρατηρείται δε πως, στο ίδιο κείμενο, παρουσιάζεται και το όνομα της Φιλιππίδου, χωρίς διαφοροποίηση ή ανάλυση της ευθύνης της, ως ο συνήγορος του Εφεσείοντα ισχυρίζεται, ώστε να διαφοροποιεί την παρούσα περίπτωση. Η πρωτόδικη δε απόφαση **Φιλιππίδου**, επικύρωσε, ως ορθή, τη διεργασία στην οποία, η Εφεσίβλητη, προέβη. Λέχθηκε εκεί πως «...η Αιτήτρια, ως Οικονομικός Διευθυντής του Ομίλου, είχε συγκεκριμένες υποχρεώσεις, δυνάμει των προνοιών του νόμου Ν.190(Ι)/2007, να προβεί, όπως ήδη επεξηγήθηκε, στις επίδικες δηλώσεις. Υπό τις συνθήκες αυτές, η υποβολή παραπλανητικών στοιχείων ή η επιβεβαίωση παραπλανητικών πληροφοριών συνιστούσε

ξεκάθαρη παραβίαση των σχετικών προνοιών του νόμου και της αποτελεσματικής προστασίας των επενδυτών.»

Κρίνουμε, επομένως, ορθό το συμπέρασμα του πρωτόδικου Δικαστηρίου ότι δεν απαιτείται η ύπαρξη υπαιτιότητας, εσκεμμένης παράλειψης ή αμέλειας προκειμένου να διαγνωστεί παράβαση του Εφεσείουτα.

Όπως, εξάλλου, λέχθηκε στην πρωτόδικη απόφαση **Φιλιππίδου**, και επικυρώθηκε κατ' έφεση, «*οι προβαλλόμενοι ισχυρισμοί της ότι δεν είχε οποιαδήποτε γνώση για τους κινδύνους είναι, τουλάχιστον, νομικά αδιάφοροι*». Το κριτήριο είναι αντικειμενικό και δεν απαιτείται οποιαδήποτε πρόθεση εκ μέρους του προσώπου του οποίου η συμπεριφορά βρίσκεται υπό κρίση [**Winterflood Securities Ltd v. Financial Services Authority (2010) EWCA (iv 423)**]

Συνεπώς, οι πρώτοι δύο λόγοι έφεσης απορρίπτονται.

Με τον τρίτο λόγο έφεσης προσβάλλεται, ως νομικώς και πραγματικώς εσφαλμένη, η κρίση του πρωτόδικου Δικαστηρίου, με

την οποία, απορρίπτοντας σχετικό λόγο ακύρωσης, ανέφερε ότι «... με δεδομένο ότι οι εκτενείς αναλύσεις, διαπιστώσεις και ευρήματα της Καθ' ης η Αίτηση στην επίδικη απόφαση, άπτονται εξόχως και αμιγώς τεχνικών θεμάτων, βασιζόμενες σε εξειδικευμένες εκθέσεις, για τις οποίες απαιτούνται ειδικές γνώσεις και, κατ' αντιδιαστολή, τα επιχειρήματα του αιτητή βασίζονται και αυτά σε τεχνική ανάλυση των δεδομένων, δεν είναι επιτρεπτό για το Δικαστήριο, ως είναι πάγια νομολογημένο, να επέμβει στη διοικητική κρίση. Έχει νομολογηθεί ότι η κρίση της διοίκησης επί τεχνικής φύσεως ή ειδικών γνώσεων (όπως είναι εδώ η περίπτωση) χαρακτηρίζεται ως «ανέλεγκτος», εφόσον δεν συντρέχει πλάνη περί τα πράγματα, κακή χρήση διακριτικής εξουσίας ή δεν προκύπτει έλλειψη αιτιολογίας.»

Αποτελεί το αιτιολογικό του λόγου τούτου και το επιχείρημα του συνηγόρου του Εφεσείοντα, πως στην κρινόμενη περίπτωση, όπου ασκήθηκε πειθαρχική διαδικασία «.... ουδέν Διοικητικό Δικαστήριο που ασκεί οιονεί ποινική δικαιοδοσία, ως είναι η πειθαρχική, δεν δύναται να προβεί σε εύρημα ενοχής (ως είναι η απορριπτική απόφαση του Διοικητικού Δικαστηρίου) του πειθαρχικώς διωκόμενου, χωρίς να διαπιστώσει τις αντικειμενικές προϋποθέσεις τέλεσης του αδικήματος, άλλως τα συστατικά στοιχεία τούτου.»

Σύμφωνα δε με την εισήγηση, «... τα συστατικά στοιχεία, για τα οποία διώχθηκε ο Εφεσείων, περιλαμβάνουν και τεχνικά, ειδικά και άλλα θέματα, επί των οποίων, μόνο αν το Δικαστήριο υπεισέλθει, θα μπορέσει να δεχθεί ή να απορρίψει την πειθαρχική ευθύνη του Εφεσείουτα.»

Ούτε αυτός ο λόγος έφεσης ευσταθεί.

Ο συγκεκριμένος τρίτος λόγος της Έφεσης συμπλέεται με τους δύο πρώτους, την ανάγκη, δηλαδή, απόδειξης υπαιτιότητας. Οι συγκεκριμένες νομοθετικές διατάξεις επιβάλλουν σαφείς υποχρεώσεις στα υπεύθυνα πρόσωπα, στα οποία, σε περίπτωση παράβασης της υποχρέωσης αυτής, τους επιβάλλεται διοικητική κύρωση. Δεν αποτελεί, η διαδικασία, ποινική υπόθεση, αλλά διοικητική διαδικασία για παράβαση νόμου, η οποία διεκπεραιώθηκε με τον ορθό, όπως επικυρώθηκε, τρόπο στην Φιλιππίδου (ανωτέρω). Παρά τούτα, επισημαίνουμε τα εξής:

Με τον δεύτερο λόγο ακυρώσεως, χαρακτηριζόταν η επίδικη απόφαση ως προϊόν νομικής πλάνης και/ή εσφαλμένης εφαρμογής του Ν.114(Ι)/2005, και ιδίως του άρθρου 20(1) αυτού. Προς

ενίσχυση της θέσης αυτής, ο συνήγορος υποστήριξε, μεταξύ άλλων, ότι τα επίδικα ενημερωτικά δελτία απέδιδαν πλήρεις και αληθείς πληροφορίες προς το επενδυτικό κοινό και εύλογα ο Εφεσείων βασίστηκε επ' αυτών, του οποίου το καθήκον επιμέλειας εξαντλήθηκε στην επιλογή εξειδικευμένων προσώπων για τον καταρτισμό των Ενημερωτικών Δελτίων.

Πέραν του ότι η, ρητά εκπηγάζουσα από τον συγκεκριμένο λόγο, εισήγηση ήταν πως ο Εφεσείων βασίστηκε επί Ενημερωτικών Δελτίων, τα όποια άλλα εξειδικευμένα πρόσωπα ετοίμασαν, με την υποχρέωση του να εξαντλείται στην επιλογή αυτών των προσώπων και όχι ότι ετοίμασε ο ίδιος Δελτίο, το οποίο περιλάμβανε ακριβείς και πλήρεις πληροφορίες, ωστόσο, η Εφεσίβλητη, στα πλαίσια της διερεύνησης της υπόθεσης, προέβη σε εκτενείς αναλύσεις και ευρήματα επί των τεχνικών αυτών θεμάτων, όπως εκτίθεντο στις Εκθέσεις των Ερευνώντων Λειτουργών, αφού έλαβε υπόψη και τις παραστάσεις του Εφεσείου εξαντλώντας τις υποχρεώσεις που υπέχει για δίκαιη δίκη (**Μυτίδου ν. CΥΤΑ (1982) 3 ΑΑΔ 555, σελ. 583**). Επισημαίνουμε πως δεν μπορεί να ελεγχθεί από το παρόν Δικαστήριο, κατά την άσκηση της αναθεωρητικής του δικαιοδοσίας, η ουσία της υπόθεσης, αφού αυτό το έργο εμπίπτει στην ελεύθερη εκτίμηση του δικάζοντος

οργάνου. Ούτε μπορεί να υπεισέλθει στην υποκειμενική εκτίμηση των γεγονότων, στην οποία το εν λόγω όργανο προέβη (**Kypros Kyprianou v. The Republic (1973) 3 CLR 206, 222, Κ. Φιρύλλα v. Κυπριακής Δημοκρατίας, δια του Υπουργού Άμυνας, ΕΔΔ Αρ. 40/17, ημερ. 1.11.2023**). Συνεπώς, ορθά αξιολόγησε την εισήγηση το πρωτόδικο Δικαστήριο, αναφέροντας όσα ανωτέρω καταγράφηκαν.

Συναφής, με τα ανωτέρω, είναι ο τέταρτος λόγος, με τον οποίο χαρακτηρίζεται εσφαλμένη η κρίση του Δικαστηρίου ότι ο Εφεσείων υπέβαλε τις γραπτές παραστάσεις του, όχι μόνο επί των πιθανολογούμενων παραβάσεων, όσο και για την επιβολή ή ύψος του προστίμου.

Το δικαίωμα προηγούμενης ακρόασης του διοικούμενου, είναι πάγια κατοχυρωμένο και ρυθμίζεται από το **άρθρο 43 του περί των Γενικών Αρχών του Διοικητικού Δικαίου Νόμο του 1999 (Ν.158(I)/1999)**.

Ειδική πρόνοια δια του **άρθρου 38 του Νόμου**, ρυθμίζει την άσκηση του δικαιώματος ακρόασης από τα επηρεαζόμενα πρόσωπα,

επιτάσσοντας πως «38(3). Η Επιτροπή οφείλει να λαμβάνει υπόψη της τις παραστάσεις αυτές πριν να προβεί στην έκδοση απόφασης για την ύπαρξη ή μη παράβασης, στην επιβολή διοικητικού προστίμου και στον καθορισμό του ύψους αυτού.».

Οι παραστάσεις υποβάλλονται συνολικά, τόσο για τις παραβάσεις, όσο και για το πρόστιμο, χωρίς την ανάγκη αποστολής ξεχωριστών κλήσεων από την Επιτροπή και ξεχωριστών, αντίστοιχα, παραστάσεων από τους εμπλεκόμενους.

Λέχθηκε, στη σχετική με του θέματος απόφαση **Εξέλιξη Επενδυτική Λτδ ν. Επιτροπής Κεφαλαιαγοράς Κύπρου (2006) 3 ΑΑΔ 310:**

«Η Εφεσείουσα με την επιστολή της ημερ. 4.4.2002 γνωστοποίησε στους εφεσίβλητους ότι η ενώπιόν της διαδικασία θα ήταν η προβλεπόμενη στο άρθρο 39* του νόμου. Σύμφωνα με το εν λόγω άρθρο, η Επιτροπή οφείλει να λαμβάνει υπόψη τις παραστάσεις που υποβάλλονται από τα επηρεαζόμενα πρόσωπα πριν προβεί στην έκδοση της απόφασης της προς επιβολή διοικητικού προστίμου και στον

καθορισμό του ύψους του οφειλόμενου ποσού. Αυτή η διαδικασία αντιδιαστέλλεται από την ποινική όπου η αυστηρή τήρηση των προδιαγεγραμμένων τύπων αποτελεί στις πλείστες περιπτώσεις προϋπόθεση της νομιμότητας της διαδικασίας. Εδώ οι παραστάσεις των επηρεαζόμενων προσώπων υποβάλλονται συνολικά για να καλύψουν σφαιρικά τα απλά θέματα προς εξέταση ενώπιον της Επιτροπής Κεφαλαιαγοράς. Ο κατατεμαχισμός της διαδικασίας και η διεξαγωγή της σε πολλά στάδια δεν θα εξυπηρετούσε κανένα σκοπό αφού η δίκαιη διεξαγωγή της επιτυγχάνεται με τον τρόπο που καθορίζει ο νόμος και που ακολούθησε η εφεσείουσα χωρίς να προκύψει δυσμενής επηρεασμός των εφεσιβλήτων.»

Στην κρινόμενη περίπτωση, η Εφεσίβλητη κάλεσε, με επιστολή της ημερομηνίας 2/8/2013, τον Εφεσείοντα σε γραπτές παραστάσεις, τόσο αναφορικά με την ενδεχόμενη διάπραξη παράβασης όσο και κατά πόσο δικαιολογείται η επιβολή προστίμου, πληροφρώντας τον Εφεσείοντα πως:

«Η Επιτροπή Κεφαλαιαγοράς επιλαμβανόμενη η ίδια της υπόθεσης ως υποχρεούται βάσει του άρθρου 35(1)(β) του περί της Επιτροπής Κεφαλαιαγοράς Κύπρου Νόμου του 2009, αποφάσισε να εξετάσει **κατά πόσο οι πιο πάνω ενέργειες σας στοιχειοθετούν τις υπό αναφορά ευδεχόμενες παραβάσεις και κατά πόσο δικαιολογείται η επιβολή ή μη, διοικητικού προστίμου.**

Η Επιτροπή πριν να προβεί στην έκδοση της απόφασης της για την ύπαρξη, ή μη, παράβασης ή επιβολής διοικητικού προστίμου, καθώς και του καθορισμό του ύψους του προστίμου, ή οποιασδήποτε άλλης κύρωσης, θα λάβει υπόψη της τις παραστάσεις σας.»

(Ο τονισμός είναι του Δικαστηρίου)

Ο Εφεσίων ανταποκρίθηκε, υποβάλλοντας τις θέσεις του, όπως στην αρχή της απόφασης αναφέρθηκε, στις 16/9/2013, και, συνεπώς, ορθά απορρίφθηκε, από το πρωτόδικο Δικαστήριο, ο σχετικός λόγος ακύρωσης [δείτε σχετικά **Φιλιππίδου (ανωτέρω)**].

Δεδομένων των όσων ανωτέρω λέχθηκαν, κρίνεται ότι δεν υπάρχει πεδίο παρέμβασής μας στην πρωτόδικη απόφαση.

Η Έφεση απορρίπτεται.

Επιδικάζονται έξοδα €3.000, πλέον Φ.Π.Α., υπέρ της Εφεσίβλητης.

Α. Ρ. Λιάτσος, Π.

Δ. Σωκράτους, Δ.

Τ. Καρακάννα, Δ.

